
REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 12/2015 | DETSEMBER | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

TERE, KALLIS KOOLIPERE!

Seekordse jõulueelse Reaali Poisi võtsid enda kanda kartmatud noored meediakursuselt. Ligi kuu oleme näinud vaeva, et tuua koolirahvani traditsiooniline Reaali Poiss võrstsitaduna kümnendike värskete ideede ja mõtetega. Panime pead kokku ja lasime ideedel voolata - nõnda sündiski päris meie oma number. Tungivalt soovituslik on võtta seda lehte hea ja terve huumoriga.

Kuigi õige talveilm laseb ennast oodata, on loodetavasti mandariinide lõhn puhvetis, jõuluehted koridorides ja pimeduses säravad tuled jõulude- ja vaheajaootuses reaalikatel südamed soojaks teinud. Meil küll juba on.

Mõtted küll kipuvad juba vaheajale, kuid enne seda tuleb maha pidada võitlus arvestustenädalaga - pidagem vastu! See-eest saadavad meid juba rahulikus tempos igati ärateenitud puhkusele liitklasside-päev ning pingeline ja kauaoodatud korvpallishow.

Ka aasta kiireimal ajal võta aeg maha, söö kõht verivorsti täis ja naudi seda lehte, sest meie nautisime seda teha. Jõulud on ainult üks kord aastas! Ilusaid pühi, armsad reaalikad!

MIREL JA MARKUS

KÄPIKUD JA LÄKILÄKI

Alles see oli, kui koolipingist uljaste hüpetega üle jaanitule päikesepaistelisse suvve kargasime. Nüüd on tuli märkamatu hiilinud kaminasse ning inimesed matunud soojade riiete kuhja alla.

Ühest küljest on detsembri näol tegemist kõige sõbralikuma kuuga. Kas päkapikkude hirmus või millegi muu tõukel, on inimestel keskmisest kordades suurem soov aidata neid, kellel ei lähe nii hästi ja hoolitseda oma südamerahu eest. Pahatihti on selleks muuks tõukeks küll möödunud aasta mõtlematud teod või kuulsate inimeste näod reklaamplakatil, aga olgu, kuidas on.

Paradoksaalsel kombel on detsember ka üks kõige kiiremaid kuid. Kõik tahaks enne uut aastat vabaneda poolikutest ülesannetest (khmkhm 11 klass, teeme ära selle asja) ja eks ka lõputud sotsiaalsed kohustused, mille kontsentratsioon jõulude ümber märkimisväärselt kasvab, nõuavad oma aja ja pühendumuse.

Kuid ärme unusta, et jõulud on aeg, kus võtta hoog

maha, süüa järjest mitu kilo mandariine ja piparkooke ning olla olemas oma perele ja lähedastele. Inimestele, kes igapäevases kiires tempos kipuvad meil ununema, kuid kes on tegelikult need, kes seisavad meie selja taga ka siis, kui kõik ülejäänud on lootuse kaotanud.

Ja kui lumi peaks maha sadama, siis palun minge ja kelgutage ning tundke sellest lapselikku rõõmu, sest vahetevahel on kaitsvas roosas mullis viibimine hädavajalik, et unustada peast põrunud maailm. Kui aga lund ei tule maha, siis olgem tänulikud selle eest, mis meile on antud, sest ausalt öeldes on ju mustad jõulud ikka ja alati paremad kui punased näärid (A.Itskok)!

Häid jõule, kallid reaalikad!

REKi president
KATARIINA PÄTS

OLMEKOMISJON

Olmekomisjon on olnud aktiivne, kuid suuremaid tulemusi pole veel näidata. Neid tasub oodata järgmiseks aastaks. Nimelt on hetkel käimas mitu projekti. Esiteks, kui sul on laadijaid, mida sa ei kasuta, siis palun too need kooli raamatukokku, et teised energiapuuduses õpilased ja õpetajad neid kasutada saaksid. Teiseks mõtteks on õpetaja Kristi Koidu üleskutse, et igas keeleklassis võiks olla mõni lauamäng. Kodust ülearuste lauamängude leidmisel too need palun kooli, et muuta vahetunnid vaheldusrikkamaks nii õpilastele kui ka õpetajatele. Nüüd kõige tähtsama asja juurde. Kallis õpilane, otsi üles paber ja pliiats ning Reaalkoolile kohaselt ka joonlaud ja visanda REKile uus logo! Tähtaeg on jaanuaris, kuid rühm aserbaidžaaani teadlasi on tõestanud, et see on parim viis vaheaja sisustamiseks!

VÄLISKOMISJON

Väliskomisjon on jalad juba alla saanud ning esimesed üritused on edukalt läbi viidud. Hiljuti toimus igas G5 koolis piparkoogilaat ning 2. detsembril toimus 21. koolis G5 heategevuskontsert. Suur tänu kõigile andekatele G5 koolide esinejatele ning abistajatele, kelle toetusega need üritused võimalikuks said!

Praegu valmistab G5 end ette tutvumisõhtu korraldamiseks, mis toimub 29. jaanuaril TIKis. Praegu otsime ka esinejaid Avatud Ülikooli projekti ning aitame kaasa sõprusprojektile Tallinna Humanitaargümnaasiumiga. Soovime väliskomisjoni poolt kõigile meeldivat jõuluaega ning meelde jäävat vaheaja!

KULTUURIKOMISJON

Kultuurikomisjon on tiheda kooligraafiku ja tärkava jõulutunde kõrvalt hakanud korraldama Vabalava. Saadetud on hulganisti kirju erinevatele ettevõtetele ja esimesed sponsorid on leitud. Kutsume teid üles oma etteastet aegsasti ette planeerima!

Lisaks sellele on tegutsema hakanud kultuuri- ja kirjandusklubi. Esimene tutvustav kokkusaamine on juba toimunud ning varsti võib oodata sisukamaid kohtumisi. Klubi asub korraldama lisaks kõigele muule ka omaloomingupäevi, mis annavad kõigile reaalikatele võimaluse ennast veidi loovamast küljest näidata.

Viimasel koolipäeval toimub gümnaasiumi jõululaat, kus loodame maitsta kõikide klasside küpsetisi, sest see on siiski ainus võimalus sel päeval koolis süüa saada. Hiljem tühja kõhuga korvpalliturniirile kaasa elada on ju kehv!

SPORDIKOMISJON

Sportikomisjonil on selle aasta sees veel ainult pakkuda korvpallishow, mis toimub 18. detsembril ning sellega on aasta 2015 ka lõppenud. Jaanuaris alustab spordikomisjon klassidevahelise võrkpalliturniiriga, mille raames on plaanis teha pikk nädalavahetus, et nii tüdrukute kui ka poiste alagrupid ära mängida. Veel on veebruari lõpus ja märtsis saalihokivõistlused ning siis, kui ilmad muutuvad soojemaks, toimub ka klassidevaheline jalgpall. Tõenäoliselt on tulemas ka individuaalne maleturniir. Korvpallishow'l on oodata suurepärase mängu 12C ja 10C vahel. Te ei taha seda maha magada!

TRÜGIMISEKS EI OLE HEAD PÕHJUST

UKU KERT PAIDRA 133A

Trügimine on sama kaua eksisteerinud kui järjekorrad ja igasse järjekorda, vahet pole kui pikk see ka poleks, trügitakse. Tallinna Reaalkool ei ole erand. Kuna söökla järjekorrad ulatuvad tavaliselt lausa kesktreppideni, siis on ooteaeg 10-15 minuti ringis. Muidu oleks see aeg tühine, aga kui nälj näpistab, võib tunduda ootamine lõputu. Mõned õpilased ei leia seda kümnet minutit enda vahetunnist, et oodata koos teistega. Nad pressivad end rivi keskele või lõppu, saades nii teiste arvelt varem sööma. See tähendab seda, et kõik trügid peavad enda aega kordades rohkem olulisemaks kui kõigi nende selja taha jääjate oma. Ja kõik teised, kellel on moraalsed alustalad veel terved, peavad kannatama.

Kõige naljakam selle juures on see, et neil inimestel lastakse trügida. Seda küll taunitakse, aga neid inimesi ei lükata tagasi rivi lõppu. See teebki selle asja eriti imelikuks, sest trügijaid ette lastes justkui nõutakse, et teiste aeg on nende endi omast tähtsam. Kuna maailm pole ainult must-valge, siis on igas asjas erandeid. Vahel tõesti leiab legitiimseid põhjuseid, miks trügimine mõnel määral aksepteeritav on, aga kui keegi on juba krooniline trügija ja teeb seda igapäevaselt, siis pole see enam normaalne.

Üks inimene siia-sinna ei mängi erilist rolli, aga kui neid hakkab juba kümnete kaupa täpselt sinu ette tulema, siis võib see küllaltki vihale ajada. Ning kui neilt seltsimeestelt paluda, et nad ei trügiks, siis vaa-

datakse tavaliselt rõõmsa naeratuse ja kahjurõõmsa pilguga silma ning pööratakse ümber, arendatakse vestlust kellegi teisega, et näidata nende trügimise „head“ põhjust.

Kõige selle vältimiseks on juba pandud korrapidajad sööklatesse, et mingilgi määral reguleerida vahele trügimist, aga ka korrapidajad ei näe kõikjale. Lõppude lõpuks jääb see ikka meie endi teha. Kas me tõesti tahame, et meie arvelt elatakse ja silmaga pilgutamata meist ette trügitaks? Meil kõigil on kohud tühjad ja tahame võimalikult kiiresti süüa, aga katsume ikka kõik väarikad ja tsiviliseeritud olla. Me oleme kõik vennad selles võitluses, kohtleme üksteist siis niiviisi.

FILMI- JA RAAMATUSOOVITUSED

KAADER FILMIST „MUST ALPINIST“

MUST ALPINIST

Kõrguvad mäed, käre külm käes kannatamine ja pingeline seiklus on mõned märksõnad, mis võivad sind ees oodata, kui võtad ette teekonna kõrgustesse. Just äsja valmis Eesti oma poolmängu- ja pooldokumentaalfilm „Must Alpinist“. Tervet filmi saadab nauditav adrenaliin, mis haarab terve kinosali endaga kaasa. Lugu on väga põnev ja kaasakiskuv – kuus Eesti tudengit seavad samud Siberisse matkama, et leida nefriiti. Grupi niigi kõikuva dünaamika viskab pea peale grupijuhi ootamatu kadumine. Kõik, mis valesti minna saab, läheb valesti ja isegi hullemini. Kuid kas nende reis saab õudse lõpu või kujuneb sellest lõputu õudus?

Mine vaata ja saa teada!

Lavastaja: Urmas E. Liiv

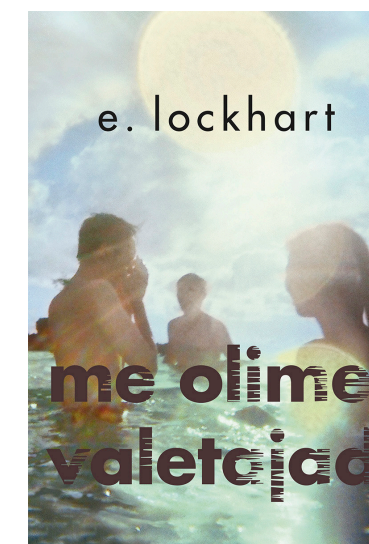
Mängivad: Priit Pius, Rait Õunapuu, Hanna Martinson, Liis Lass, Veiko Porkanen, Reimo Sagov, Vadim Andreev

MARKUS MIKKO 133A

E. LOCKHART „ME OLIME VALETAJAD“

Hinnates raamatuid kaane ja pealkirja järgi on antud teose puhul mõlemad mõnevõrra intrigeerivad. Sündmuste keskmes on rikas USA perekond, nimelt neljaliikmeline teismeliste seltskond, kes veedavad oma suved erasaarel, mis iseenest ei jäta raamatust viimaste aastate kvaliteetkirjanduse ühe suurteose muljet. Seda see ilmselt ka ei ole, kuid ootamatult huvitav ja mõtlemapanev sellegipoolest. Veidi häirivaks võib osutuda kirjutamise stiil mõnes raamatu osas, kuid see sõltub lugejast. Sellest hoolimata on tegemist väga huvitava lähenemisega perekonnavaheliste suhetele, armastusele, sõprusele ja valetamisele. Erinevalt paljudest teistest omataolistest on raamatule väga keeruline ennustada lõpplahendust, sest teose teises pooles jääb iga paarikümne lehekülje tagant mulje, nagu oleks nüüd kõik selge, kuid siis paisatakse taas pilt segi ning viimased leheküljed on ikka üllatuseks.

GERTRUD OJAVEE 133C

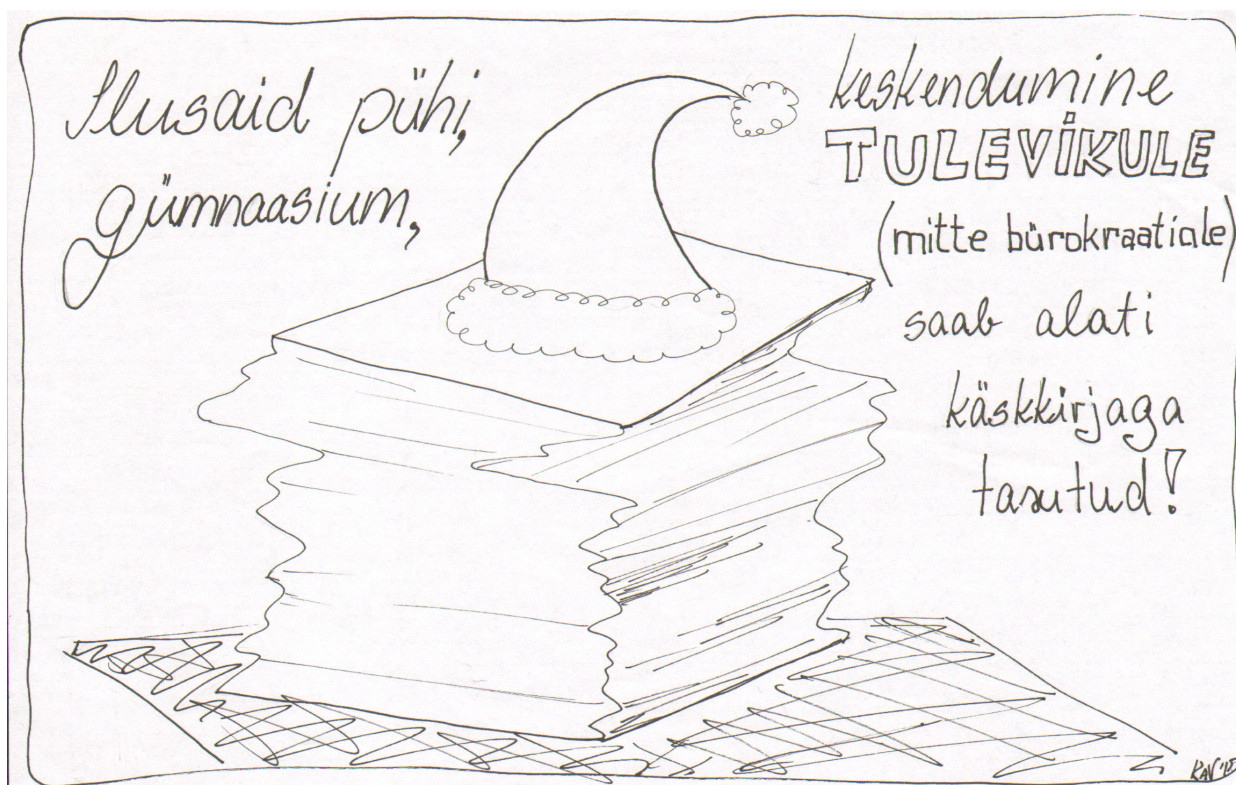

TAANI TÜDRUK

PÖFFi raames on „Taani tüdruk“ juba Eesti kinolinalt läbi käinud, kuid laiem publiku ette jõuab see jaanuaris. Film räägib esimese soovahetusoperatsiooni läbi teinud Lili Elbest (sünnipäraselt Einar Wegener), tema eneseavastusest ja raskustest. Nagu enamikes tõsielul põhinevates filmides, leidub ka selles mõningaid faktilisi ebatäpsusi, kuid see ei tähenda, et jutustatud lugu oleks vähem oluline või paeluv.

Peaosas on Oscari-võitja Eddie Redmayne, kelle meisterlikku ümberkehastumist võiks hinnata ka teise kuldme-hikese vääriliseks. Einari abikaasa, Gerda rollis särab Alicia Vikander, kelle väljendusrikkus paneb vaatajat väga hästi mõistma ka tema vaatenurka. Just Gerda on see, kelle teod ja tunded ajendavad mõtlema sellele, kas inimest peaks armastama selle pärast, kes ta on, või selle pärast, kelleks ta sulle väliselt näib. Redmayne'i ja Vikanderi vaheline dü-

Jätub järgmisel lehel...

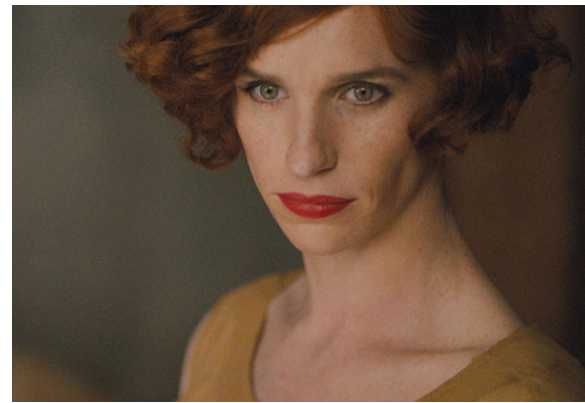

naamika seob vaataja juba filmi esimestel hetkedel tegelastega ning muudab Einari/Lili ja Gerda vahelise suhte ehedaks ning konfliktid südantlõhestavateks.

Seksuaalsuse ja sooidentiteedi käsitles on jäänud pigem ettevaatlikuks, mis võib olla ka õige liigutus muutmaks nii mõnegi konservatiivsema kinokülastaja vaateid. Samas jätab see samm mulje lihtsamast teekonnast, kui Lilil tegelikult läbida tuli ja vähendab filmi vastavust tegelikkusele.

Režissöör Tom Hooper ("Hüljatud", "Kuninga kõne") on loonud visuaalselt kauni teose, mis jutustab vahest suuremale publikule siiani tundmatuks jäänud loo.

MARIA KERIDON 133C

KAADER FILMIST "TAANI TÜDRUK"

REAALIKAD POOLAS

KRISTIINA NABER 133C, STENVER PÄRN 133C

23.-28. novembril osalesid Reaalkooli õpilased Kristiina Naber, Stenver Pärn, Sebastian Raudsepp ja Katariina Sofia Päts Poolas Krzyzowas rahvusvahelisel MICC projektis. Model International Criminal Court ehk Mudel Rahvusvaheline Kriminaalkohus käsitleb peamiselt inimõigusi. Projektis osales ligi 70 noort Eestist, Saksamaalt, Poolast, Hollandist, USA-st, Suurbritanniast, Austriast ja Süüriast.

Projekti käigus õpetati erinevates töötubades põhilisi inimõigusi ning nende rakendamist nii tavamaailmas kui ka kohtutes, põhirõhk oli ICC-1 ehk Rahvusvahelisel Kriminaalkohtul.

Viimase kahe päeva jooksul toimusid ka nelja päriselt toimunud juhtumi istungid. Selleks jagati osalejad nelja erinevasse gruppi: prokurörid, advokaadid, kohtunikud ja press. Igaühele anti oma juhtum, materjalid ja meeskond, kellega koos oli vaja töötada ning leida uusi argumente ja lähenemisnurki.

Kogu reis oli väga elamusterohke ning emotsiooniderikas. Uurisime meiegi ränduritelt, millised on kõige eredamad mälestused Poolast ja MICC-st.

Sebastian: "Ma arvan, et minu eredaimaks mälestuseks kujunes öine jalgpallimatš. Meil, eestlastel, tuli mõte minna öue jalkat mängima. Kell polnud ka hiline - ainult kell 1 öösel. Õue minnes sattusime kokku sakslaste kambaga, kes olid samuti linnaku peale kondama tulnud. Nad võtsid otseloomulikult meie ideest vedu ning sellest kujunes aegade tuliseim mäng. Eesti sai küll moraalse võidu, aga tänu viimasele väravale võitsid ikkagi sakslased. Kõige tipuks rebiti mänguhoos minu uuel triiksärgil nõõbid eest, aga mänguulu ja südaõine elamus olid seda väärt. Pärast mängu olin omadega nii läbi, et ei vaevunud pesema minnes isegi riideid seljast võtmast."

Stenver: "See pole küll minu eredaim mälestus reisist, ent üks huvitavamaid. Nimelt avastasin saabumispäeval, et meie koridoris seisab

maiustuste automaat. Kuna kõht korises ning lähima söögikorrani oli aega maa ja ilm, siis otsustasin enast premeerida Snickersiga. Läksin automaadi juurde, lükkasin 5 zloti sisse ning jäin õhinal ootama. Ei miskit - masin neelas mu raha, aga Snickersit ta välja ei sülitanud. Olles juba näljast kõngemas, otsustasin võtta kasutusele radikaalsemad meetodid. Kallutasin ja koputasin masinat igat moodi, kuid šokolaadibatooni välja ei tulnud. "Kui süüa ei saa, siis tahan vähemalt raha tagasi," mõtlesin endamisi. Koputasin igat moodi nüüd mündisahtli peale, aga enda raha ma sealt tagasi ei saanud. Saatsin masina poole teele paar poolakeelset sõimusõna ning läksin tuppä aru pidama. Tulin enda arust geniaalsele ideele ning kiirustasin masina poole tagasi, endal kaasas lahti painutatud kirjaklamber.

Surkisin umbes 10 minutit mündiavas oma traadiga, samal ajal pidevalt inimestele selgitades oma tavatut käitumist. Lõpuks kuulsin põrandal seda lummat heli, mida

teeb kukkuv münt. Olin õnnelik vaatamata asjaolule, et see polnud see münt, mille sisse olin pannud. Nädala jooksul käisin veel korduvalt masina juures ja üritasin oma originaalmünti tagasi saada, ent tulutult. Viimasel päeval komberdas mingi kohalik tädi masina juurde ning riputas sildi "Out of order". Andsin lõplikult alla."

Kristiina: "Üks minu eredaimatest mälestustest on seotud minu enda juhtumi kohtuotsuse teatamisega. Olime kõik väga põnevil ja tahtsime teada saada, kas võitsime või ei, kuid enne otsuse teatamist pidid kohtunikud lugema ette pika teksti sellest, kuidas nad otsusele jõudsid. Kui Sebastian oma osa tekstist ette luges ja kõik teda kuulasid, jäi ta üks hetk järsku vait ning haaras veeklaasi järele, seejärel vabandas ja ütles, et nii pikalt lugeda on väga raske, mille peale terve saal kõvasti

naerma hakkas. Teine tore mälestus on minuga tehtud intervjuust. Peale videotiimi pikka palumist ettekäändel, et eestlasi on kaamera ees olnud väga vähe, olin lõpuks nõus andma väikese intervjuu. Kõigist filmitud klippidest pandi viimaseks õhtuks kokku video, mida kõigile saalis näidati. Üheks ülesandeks oli selle küla, Krzyzowa nime hääldamine. Kui olin oma häbiväärse katsumusega hakkama saanud, ütlesin veel, et eesti keeles ei pane me neid tähti mitte kunagi kõrvuti, olles ise täiesti kindel, et see lõik videosse ei satu. Minu üllatuseks oli see loomulikult sisse pandud ning terve saal naeris valjult. Ka endal tuli naerust pisar silma."

Katariina: "Reisilt Krzyzowasse võtsin endaga kaasa hulga tugevaid emotsioone. Nii häid kui halbu. Alustades heast, siis mulle

põhimõtteliselt meeldib, kui kokku saab suur hulk noori, kes on siiralt motiveeritud ühiskonnas kaasa rääkimisest ja kitaskohtadele lahenduste otsimisest. Minu jaoks oli kõige nauditavam osa oma tiimiga kohtukõne kirjutamine. See oli tundidepikkune sobitamine ja lahenduste otsimine, millele lisas peavalu keeld Rooma Statuudi piiridest väljuda. Kuid mu tiim oli väga kokkuhoidev ja meie ühine puslemäng sujus suurepäraselt. Rääkides vajakajäämistest, siis minu jaoks oli neid kaks. Üks oli avastus, et mu inglise keeles on suuri puudujääke, teine see, et terve 5h Krzyzowast Berliini tuli sõita jääkülmas bussis."

Võtsime kõik sellelt reisilt kaasa väärt kogemusi ja toredaid elamusi ning tutvusime väga kirju rahvusvahelise seltskonnaga.

MATTHIAS TASS

ANDREAS IGNACIO HINOJOSA 133C, SIIM RAMMUL 133C,
KARL HENDRIK NURMEOTS 133C

Kool polnud täies mahus veel alanudki, kui 10.C klassil tuli üle elada esimene kaotus. Klassi lahingurividest langes Matthias Tass. Ärge muretsege, temaga on kõik korras - tal on kõik väga hästi isegi. Põhjus, miks 10.C klass nii mornistunud on, on see, et punapäisel Tassil tekkis erakordne võimalus võtta oma pikusest maksimum (sentimeetreid on tal lausa kakssada kaheksa), millest ta ka kinni haaras. Tänaeks päevaks on Matthiasel leping Lääne-Prantsusmaal mängiva Limognes CSPga, kes esindavad samanimelist linna. Tegemist on Prantsusmaa ühe edukaima korvpalliklubiga, kes suuremate seas on Prantsusmaa kõrgeima liiga tiitli viimasel kahel hooajal võitnud. Matthias veel nii suurtege küll ei mängi (kuigi tuleb jälle tõdeda, et ta on üpris suur), kuid kes teab, võibolla tulevikus me teda selles koosseisus ka näeme. Seetõttu võtsimegi Tassiga ühendust ning uurisime ja puurisime, kuidas tal elu Prantsusmaal edeneb.

Kuidas tekkis sul võimalus Prantsusmaale minna?

Mu treener saatis erinevatele välismaa klubidele minu mängust videosid ja ühele Prantsuse klubi agendile meeldis minu mängustiil. Ta võttis kätte ja lendas ise Eestisse kohale. Vaatas, et täitsa huvitav kuju see Eesti *ginger*. Nii kutsutigi mind Prantsusmaale n-ö *tryout*ile. Seal jäin ma samuti teistele silma ning leping löödigi lauale.

Miks tegid otsuse õpingud jätta ja valida korvpall?

See on raske küsimus. Ma lihtsalt arvasin, et mul on lootust jõuda korvpallis kaugele ning sealt see valik tuli.

Mis eesmärke loodad saavutada?

No mingisugust arengut sooviks ikka saavutada, et jõuda kõrge-masse liigasse mängima. Siin on hea konkurents üksteise vahel, Eestis mul nii palju suuri mehi vastas ei olnud. Andekamad vastased sunnivad ka ennast rohkem pingutama ja see on igati positiivne.

Kus sa seal olles elad?

Hetkel elan kasuperes. Nad on väga toredad ja hoolivad. Mis neil üle jääb - lepingus on kirjas, et nad peavad mulle pakkuma parimat, mis suudavad. Omavahel suhtleme inglise keeles. Nad küll üritavad mulle prantsuse keelt õpetada, aga selle õppimine väga ei edene. Ma ei hakka oma prantsuse keele teadmisi avaldama, sest mu hääldus ei ole just kõige parem.

Kuidas näeb välja ühe noore talendika korvpalluri päev Prantsusmaal?

Hommikuti kell seitse on esimene trenn, mis lõppeb kell üheksa. Sellele järgneb koolipäev kella kahehetekümneni. Prantsuse koolides on kahetunnine söögipaus, siis jät-

kub kool ning seejärel on jälle üks trenn. Päev lõppeb umbes üheksa paiku õhtul.

Kauaks plaanid Prantsusmaale jääda?

Mul on meeskonnaga neljaastane leping, kuid kui ma leian, et see mulle enam ei sobi või saan mujalt parema pakkumise, siis on mul võimalik edasi minna.

Kus sa ennast tulevikus näed?

Eelistaksin kindlasti välismaal mängida, kuid kui võimalust ei teki, siis on Eestis alati koht olemas ning ka kodumaal on võimalik suuri tegusid korda saata.

Millised on mängimistingimused Prantsusmaal?

Kõvasti paremad kui Eestis - siin on rohkem saale, mis on tunduvalt uhkemad. Treeningtingimused on väga vinged - kõik valikud on olemas.

Mida su vanemad sellest arvavad?

Kui aus olla, siis ma ise kahtlesin oma otsuses, kas üldse tulla. Üks õhtu tuli ema mu toauksest sisse ning ütles, et sa võiksid ikka ära proovida, see on ikka vinge võimalus ja vaata, mis saab.

Kas sa oled rahule jäänud?

Ma arvan, et jah. Ma olen juba selle kahe kuuga endas arengut näinud ning olen oma valikuga rahul.

Kas sa plaanid kõik neli aastat Prantsusmaal ära olla?

Ma ausalt ei oska öelda. Praeguseni on sellest kõigest hea mulje jäänud. Ainult natuke koduigatsus on tekkinud. Perest ja vanadest sõpradest tunnen puudust, kuid eks aeg näitab, kas koduigatsus sunnib tagasi tulema.

Kuidas sul sõpradega on?

Tiimikaaslastega ning välisõpilastega oma koolis saan hästi läbi: kõik on sõbralikud ja nendega inglisekeeles suhtlemine sujub hästi. Igal juhul

on ja jäävad Eesti sõbrad paremaks ja vingemaks.

Kuidas sa inglise keelega hakkama saad?

Kõik inimesed saavad natukene-gi inglise keelest aru, seega suurt probleemi mu halvast prantsuse keelest ei ole veel tekkinud. Kasu-peres on kõik minust vanemad, aga mul on viis kasuõde-venda. Nendega ma liigselt kokku ei puutu, kõigil on oma elu. Mitte keegi ei ütle mulle *ginger* või punapea, kõik miskipärast ütleavad ainult pruuni- või

heledajuukseline. Ma olen väga üllatunud.

Lõpetuseks soovis Matthias tänada oma perekonda, klassikaaslasti ning üleüldse kogu koolipere, kes tal selle otsuse tegemisel toeks on olnud. Eraldi tänab Matthias meie kooli kehalise kasvatuse õpetajaid Meelis Songet ning Erik Mäed. Samamoodi soovime omalt poolt Matthiasele edu tankide panemises ning lauapallide võitmisel.

MATTHIAS TASS KORVPALLI MÄNGIMAS

IGA MINUT OLİ KULLA HINNAGA

GERTRUD OJAVEE 133C, LEA PAVLOV 133A

Novembris avanes abiturientidel töövarjupäeva raames heita pilk oma ala spetsialistide tööpäeva ja toimetustesse. Uurisime Markus Roognalt, Kertu Süldilt, Mart Veeruselt ja Rainer Vannilt, milline nägi nende tööpäev erinevates valdkondades välja ja nende tulevikuplaanidest antud aladel.

Kus/kelle juures töövarjupäeva raames käisid?

Markus Roogna: Rahandusministri Sven Sesteri juures.

Kertu Süld: Minu varjutatavaks oli Äripäeva peatoimetaja Meelis Mandel.

Mart Veerus: Dr. Kahro Tall, neurokirurg-vanemarst PERH-is (Põhja-Eesti Regionaalhaigla).

Rainer Vann: Käisin Tallinna Kaubamaja AS finantsdirektori Marit Vooremäe töövarjuks.

Mille põhjal langetasid selle valiku?

Markus: Olen huvitatud majandusest, rahandusest ja ettevõtlusest, seega soovisin töövarjutada kedagi just nendest valdkondadest. Sven Sester on tegev nii ettevõtluse- kui poliitikamaastikul, mistõttu arvasin, et päev tema töövarjuna annaks mulle teadmisi, kuidas näeb välja töötamine nendes valdkondades. Samuti küsisin väga palju tema senise karjääri ja kogemuste kohta, et tulevikuks materjali kõrva taha panna.

Esialgelt plaanisin minna töövarjuks inimesele, kes on hetkel rohkem ettevõtlusega seotud, kuid juhuste kokkulangemisel ma oma eelnevate valikute juurde ei saanud ja pakuti hoopiski võimalust töövarjutada rahandusministrit. Sellest võimalusest ma kohe ka kinni haarasin. Kokkuvõttes ma asjade käiku ei kahetse ning arvan, et selline lõpptulemus oligi parim.

Kertu: Kandideerisin Töövarjupäe-

va Krooni projektis mitmete ajakirjanike töövarjuks, kuna töö koolilehes on tekitanud minus huvi meediamailma vastu pikemas perspektiivis. Seega otsuse, et just mina lähen Äripäeva, tegid minu eest ära korraldajad.

Mart: Olen kasvanud üles peres, kus mõlemad vanemad on arstid. Ema on naistearst ja isa töötab hambaarstina. Väiksest peale olen kuulnud arstielu jubedusi ja kuidas kunagi ei tohiks endale seda tööd võtta. Sellest hoolimata olen oma tulevikuplaanidega järjest enam tüürinud just sinna suunda.

Rainer: Finantsala on mulle huvi pakkunud üsna kaua - sellest tulenevalt valisin ka majandussuuna. Parima võimaluse sellega tutvumiseks saingi just Tallinna Kaubamaja Grupilt.

Kas valitu on seotud sinu tulevikuplaanidega?

Markus: Nagu ma eelnevalt ütlesin, plaanin minna õppima midagi

majanduse või finantsiga seonduvat. Kindlasti sooviks kunagi töötada sarnastel valdkondadel, kätt võiks proovida ka ettevõtluses. Sven Sesteri töövarjutamine tundus sobivana, sest ta on väga pädev neil aladel ning arvasin, et mul on temalt palju õppida. Poliitikuna ma ennast (veel) ei näe, sest mul ei ole piisavat kogemustepagasit ega pilti maailmas toimuvast. Kui tulevikus on minu jaoks ühiskonnas tõsiseid väärtuspunkte, mille lahendamisele suudan ja oskan kaasa aidata, siis võib-olla kaaluksin tegevust poliitikas.

Kertu: Jah - ajakirjandus on üks valdkondadest, mis pakub mulle huvi ja millega tahaksin tegeleda.

Mart: Tulevikust arstina olen üha enam mõelnud. Ju vist seetõttu, et tundub tõhusaim viis kuidas midagi inimkonda tagasi panustada oma eluea jooksul, mis minu jaoks defineerib indiviidi väärtuslikkuse. Samuti on huvipakkuvaim eriala arstitöös neurokirurgia - teadasaamine, kuidas meie aju töötab, ning proteesid, mida saab kinnitada inimnärvide külge, on olnud mul pikaldaselt huvipakkuvad teemad.

Rainer: Peale kooli lõpetamist on üks valikuid minna edasi õppima majandust ja finantsi. Sellise haridusega võib töötada väga erinevatel ametikohtadel - nt finantsdirektor.

Mis on kõige huvitavam asi, mida õppisid?

Markus: Huvitavaim asi, mida õppisin, on see, et meedia jätab valituse tööst väga nn "jalad laua peal istumise" mulje. Mina nägin, et tegelikult on ministrite töö väga pingeline. Tihtipeale võib juhtuda nii, et pole aega isegi lõunasöögiks või tööpäev kestab 12-14 tundi. Ühtegi otsuse vastuvõtmine ei toimu ülejala. Kõigele eelneb põhjalik oma

valdkonna spetsialistide töö, kes aluvad vastavale ministrile. Kusjuures rahandusministri allub otseselt ja kaudselt kokku ligi 10 000 töötajat.

Kertu: Kui Reaali Poissi tehakse kuu aega, siis Äripäevas ma nägin, kuidas koostatakse ajalehe igapäevase tööna. Sinna juurde veel arvestada pidevalt uuendatav koduleht - tegutsemise ülesehitus on hoopis teistsugune, kuid leidsin ka sarnasusi, näiteks koosolekute ülesehituses. **Mart:** Huvitav oli reaalselt näha, kuidas meie kehas erinevad organellid välja näevad ning neid oma näpude all tunda. Kõike, mida oled õppinud vaid skitseeringutelt, järsku päriselt näha on vapustav.

Rainer: Kõige harivam oli ilmselt üks koosolek, millel sain osaleda. Nimelt oli Tallinna Kaubamaja Gruppi ühe allosa, Selveri finantsjuht vahetunud ja seal koosolekul arutati, mis tööülesanded jäävad temale ja mida peavad teised tegema.

See atmosfäär nakkas - ka järgmine päev koolis oli palju kergem naerul- sui käia.

Mis oli päeva juures kõige meeldejäävam?

Markus: Ma ei saa konkreetselt öelda, mis oli meeldejäävaim. Terve töövarjuna veedetud päev, iga minut, oli kulla hinnaga. Enim meeldis mulle selle päeva juures see, et me saime käia võimalikult paljudes kohtades: Stenbocki majas valitusistungil ja pressikonverentsil, riigikogus, rahandusministriumis briifidel (briif on koosolek, kus ühe küsimuse tarvis tulevad selle ala spetsialistid kokku, tutvustavad

rahandusministri oma uuringute tulemusi, arutatakse läbi võimalikud variandid ning lõpuks langetatakse otsus). Samuti sain Delfile intervjuud anda, mis tuli väga ootamatult. Kogu päev oli tervikuna meeldejääv.

Kertu: Töökeskkond - kõik ajakirjanikud suhtlesid omavahel sõbralikult ja viisakalt. Kui mulle majas ekskursiooni tehti, võeti meid kõikidel korrustel suurte naeratuste ja avatusega vastu. Ja see atmosfäär nakkas - ka järgmine päev koolis oli palju kergem naerusui käia.

Mart: Meeldejäävaim oli päeva lõpus, kui toimus lõikusjärgne patsientide ülevaatus. Olin ühel kaelalüli lõikusel olnud arstile ka assistendiks ja hoidnud lõikuse ajal patsiendi hinge- ning söögitoru oma käe all nii, et kirurgil oleks ruumi opereerida. Samal ajal tuksles paari sentimeetri kaugusel unearter ning sellel hetkel tuli küll mõistmine, kui õhkõrn meie elu on. Meeleseadust tekitav oli aga hoopis hetk, mil peale narkoosist taastumist läksime sama naisega rääkima, kes just ennist oli peaaegu laibana meil operi-
laual vedelenud. Nüüd oli ta elust taas pakatav, mida oli raske hoomata. Ta kaebas veidike raskuse üle neelata ja valule kurgus ning tahes-tahtmata jäin vaagima, kas mitte polnud see minu vilumatusest põhjustatud, kuid arst väitis, et see on igati normaalne peale taolist lõikust.

Rainer: Väga tore moment oli, kui mulle näidati seda tohutut raamatupidamise tabelit, kus on kirjas kõik tehingud. Õnneks teeb sellega enamiku tööst ära küll automaatne süsteem, aga andmehulk on ikka hirmutav küll. Finantsdirektori üks töö osa ongi taolistest tabelitest tulnud andmete analüüsimine. Selle põhjal tuleb vastu võtta otsuseid ettevõtte majanduslikuks juhtimiseks.

KERTU SÜLD TÖÖVARJUPÄEVAL

JÕULUBALL

ELIISE KOITLA 133C, KARL MIHKEL POHGA 133C

2015. aastal esmakordselt Tallinna Reaalkoolis toimuv jõuluball leiab aset 22. detsembril kell 18.00 au-
las. Ball on mittetulunduslik ning balli korraldavad õpetajad Martin Saar ja Madis Somelar.
Idee balli korraldamiseks pärineb õp Madis Somelarilt. Seda on korraldatud aastast 2002. Esimene aasta toimus ball Pärnu Raeküla Gümnaasiumis, kuid kuna ball sai üle Pärnu väga tuntuks ning rahvast tuli järjest juurde, otsustati balli järgmised aastad korraldada Endla teatri saalis. See polnud seotud otseselt ühe kooliga, vaid olid oodatud kõik õpilased ja õpetajad Pärnu erinevatest koolidest. 2007. aastal oli ballil õpilasi ligi 20 koolist. Viimased 3 aastat on olnud ka Reaalkooli esindajad ballil. Eesmärk oli kokku saada 150 inimest, kuid 2006. aastal oli ballil ligi 260 inimest. Balli idee on, et sinule lähedased inimesed kui ka Reaalkooli õpilased, õpetajad ja vilistlased, saaksid kord aastas kõik kokku. Väga hea aeg on selleks jõulud, sest siis on kõik inimesed sinu ümber väga sõbralikud, tore-
dad ja hoolivad. Balli pileti hind on 15€. Hinna sees on nii söök, jook kui ka orkester. Orkester on Pärnust ning nad on olnud ballil alates 2005. aastast. Orkestri dirigent on Rain Vendla. 22.00-23.30 mängivad tantsumuusikat 11C õpilased Klaus Vändre ja Sten Erik Soo. Tantsude vaheaaegadel on oodata ka esinema õpilasi erinevate muusikapaladega. Tekst on koostatud intervjuu põhjal õp Madis Somelariga.

Kuidas valmistuda jõuluballiks?
Mida jõuluballile selga-jalga panna, kuidas tantsida ja käituda on küsimused, mis vaevavad nii mõnegi reaalika pead. Ballile minnes pole kindlat etiketti, aga tuleb meeles pidada paari lihtsalt asja- riietust ja häid kombeid, halba ei teeks ka rahuldav tantsuoskus. Balli riietuse nõuded sõltuvad ballile kutsujast. Kas noormehed peaksid tulema smokingu või frakkiga sõltub kut-
suja täpsustustest ja ürituse meeleolust.

Mida teha, kui on tunne, et pole jõuluballiks sobilikku riietust?
Traditsiooniline valik riietuse osas on poistele tume ülikond või smoking ja neiudele üle põlve õhtukleit. Jõuluballile võib tulla vabamalt, kuid siiski pidulikult. Pika õhtukleidi või smokingu puudumine ei tähenda seda, et peaks jätma ballile tulemata.

Mida pakub jõuluball?
Jõuluballile minnes on noortel võimalus kaaslasega koos saabuda, tervitada oma kaasõpilasi ja õpetajaid ning alustada hea meeleoluga jõuluvaheaga.

Mida meeles pidada?
Tähelepanu pöörata jalatsitele, kuna ballil on tähtsal kohal tantsimine ja jalanõud ei tohiks olla ebamugavad ega liialt libedad. Kaaslase kutsumisel ei tohi karta, vaid kutsuda see, keda soovitakse.

Kohtumiseni jõuluballil!

HUUMOR

JOHANN ORTIN ÕUN 133C, KARL MIHKEL POHGA 133C, MARKUS MIKKO 133A

ELU REAALKOOLIS

See on arvatavasti esimene ja viimane kord, kui meiesugused noored ja vihased poisid kirjutama lastakse. Mõtlesime läheneda pisut teistmoodi ja lahata koolis toimuvat ning muud huvitavat. Teksti lugemisel ärge kaotage oma huumorisoont - naerge!

Algklasside jõululaat

Selle kooliaasta SUURIM sündmus - jõululaat. Seegi aasta saime lihvida oma kauplemisoskusi 4. klassi poiste-tüdrukutega. Põhikooliajad on möödas, kus sobivat maiust otsides tohtisid tundi hilineda ja põhjendus oli lihtne - jõululaat. Gümnaasiumis aga niimoodi kõrvale viilida ei saa, sest Somelar võib oma kurikuulsa hilinemislehega nurga taga passida. Kes meist siis tohiks tundi 3 minutit hilineda? Kuulsime kõik, et euro hinda ei tõsta, kuid praegu alla 1 euro normaalset muffinit ei saa. Olid ajad, kui neid sai 5 krooniga...

Kolmas periood

Juba väiksest majast tuttav suusa-veerand - ainuke veerand, kus peab suusatama. Suusaveerandiga on sel-
line *love-hate* suhe. Sulle kas väga meeldib suusatada või sulle ikka üldse ei meeldi. Meie kuulume just viimaste hulka ja seetõttu on ka meil selle kohta rohkem ebameeldivaid väiteid. Meile kui keskmisest rohkem spordiga tegelevatele noortele ei anna väga suusatamine midagi juurde. See ei anna meile midagi juurde, sest ma lihtsalt ei suuda seda nautida - me

eelistame ikka teha rohkem selliseid asju, mida me oskame. Kahjuks suusatamine nende alla ei käi. Suusatama peab oma vabast ajast ja inimesele, kellele see ei meeldi, on aega suusatamise jaoks väga raske tekitada. Piinlik on suusarajal teiste otsa koperdada ja see ei jäta just vastassugupoolele kõige paremat muljet. Viimasel aastal lubas õpetaja ka uisutamas käia, mis vähemalt meie puhul aitas rohkem talveveerandit nautida.

Söögivahetund

Miks meil on söögivahetund? Et süüa. Aga mida me teeme sellest ajast? Kõigepealt saab tund läbi kell 12:28 4. korrusel, siis tuleb joosta nagu ahv mööda treppe alla, et jõuda esimesena rivvi. Jõuad siis sinna 0 korrusele ja mis sulle vastu vaatab - puhvetini ulatuv rivi. No miks? Kuidas kõik enne meid siin on? Õeldakse, et trügimine on halb? Rivi on 20m. 15m kaugusel on sõber. 20-15=5 (Reaalkooli tasemel matemaatika). Ilmselt iga näljane gümnaasist, kes on seda hetke oodanud alates puhvetivahetunnist, annab kiusatusele järele ja liitub oma sõbraga. See, et kõik sinu sõbrad kaasa tulevad, on juba teisejärguline. Me võime ka osaleda REKi järgmise aasta valimistel ja lubada, et enam trügimist pole või päevapraadi mõlemale poole. Oleme seda oma eluajal juba viis korda kuulnud. Tõsiasi on see, et tegelikult saad ikka alles 12:45 söögi kätte. Normaalne inimene sööb vähemalt 15 minutit. 13:00 viid söögi ära, haarad kaalika ja jooksed paanitsedes tundi.

KES MEILE TEGELIKULT SÜÜA ANNAVAD?

Reaalkoolis väärtustatakse ja austatakse kõiki õpetajaid ja koolitegelasi. Tegelikult on meie kooli iidsete seinte vahel veel inimesi, kes aitavad meil igat rasket koolipäeva üle elada. Inimesed, kes pole just palju tunnustust saanud - need on meie sööklataid ja puhvetitadi. Just nemad on need isikud, kes varustavad meie organismi toiduga.

RINA
Tööstaaž: 2,5 aastat Tallinna Reaalkoolis
Lemmiktoit: Mereannid
Lemmikroog, mida valmistada: Pastaroog
Amet: Kokk

LJUDMILLA (KINDRAL LJUŠU)
Tööstaaž: 4 aastat Tallinna Reaalkoolis
Lemmiktoit: Kana
Lemmikroog, mida valmistada: "Kõike võin teha, peaaasi, et ma liiguks!"
Amet: Saaliteenindaja
Veel märkuseid: Ei luba mitut puuvilja võtta

MARIANNA
Tööstaaž: 15 aastat Tallinna Reaalkoolis
Lemmiktoit: Borš
Lemmiktoit, mida valmistada: Porgandisalat
Amet: Saaliteenindaja
Veel märkuseid: Valmistab maitsevaid salateid

HELI
Tööstaaž: 4 aastat Tallinna Reaalkoolis
Lemmiktoit: Kiievi kotlet
Puhvetis kõige müüdavamad asjad: Moonisai ja võileivad
Amet: Puhvetitadi
Veel märkuseid: Hinnaalandust ei saa

TALVINE LUULEBATTLE

SIIM KAUKVER 133A

Taas on kätte jõudnud kauaoodatud detsember. Jõulud on ukse ees ning iga eeskujulik õpilane on Jõuluvanale esitamiseks mõeldud luuletused juba aegsasti välja valinud. Paraku kipub aga olema nii, et mida aastad edasi, seda väiksemaks jääb valik. Siinkohal kerkib esile tõsine probleem - jõulumehetele kaks korda sama luuletuse lugemine ei tule kõne allagi! Õnneks oleme meie sellest teadlikud ning otsustasime oma kallid kaasvõitlejad hädast välja aidata, korraldades taas armastatud luulebattle'i. Seekord võtsid mõõtu füüsikaõpetajad Rain Vellerind ja Toomas Reimann ning 133C õpilane Johanna-Stina Idla. Andsime poetidele ja poetessile viis märksõna, et luuletuse kirjutamine lihtsamini läheks: kanguru, pankrannik, kompvek, horisont ning altkäemaks.

FÜÜSIKALIS-POLIITILINE EESTI TALV

Toomas Reimann

Meil Eestis on küll laialt levind lenta.ru ja delfi.ru, kuid kaugel horisondi taga Austraalias käib ringi kanguru.ru! Ta lõhub, laamendab ja tolmu kõrbes üles krutib, nii nagu „Puhhi“ muinasjutus kangu väike Ruu.

Kui talvel kohev lumevaip siin tihti maha vajub, läheb kohe palju valgumaks ja vaiksemaks Sest heli, valgus, loodusseadustele omaselt nii peegeldub kui hajub, ei aita meid ei pakut` kompvek ega rahaline altkäemaks!

Ei väsi tõdemast, pankrannikul, mind Eesti loodus lummas!
Mul tõesti meeldib vaikus; puudel valge, lumerikas talve.rüü!
Veel enam, jättes kõrvale kõik looduslikud hurmad, sest `ap ei kipu Maarjamaale massiliselt pagulased.sü

TEADUSE NIMEL

Rain Vellerind

Vaja tõestada tõe kriteerium, praktiliselt see tähendab, lahendada müsteerium. Või üritada vähemalt. Alustaks altkäemaksust? Prooviks loomakaitseseltsiga? Plekiks kinni ministeeriumi paksud, et isendeid võiks prepareerida. Nii plaani ma valmis haudun, kompvek saab valitud söödaks, lõksuks kasutan kanguru raudu – need on suured, ei lajata mööda. Horisonti hasardiga jälgin, peidupaigaks on põõsastik, pankrannikul piiludes heldin – lõksus siiplebki päkapikk!

SAANISÕIT

Johanna-Stina Idla 133C

Jõulumeeleolu haarab meid taas. Pankrannikul jalutan, lumi on maas. Taamalt lähenemas silman kanguru, tallamas viimsetki kiratsevat muru.

Ehk tuli kostüümipeolt see vana? Mind nähes suure naeratuse näole manab, lähenedes nahka pistab ühe kompveki. Vast see trühvel karges tuules hea mekib? “Oleksid sa nõus tegema mulle üht teenet?” küsib kangurumees üsna peenelt. Pärin, mida maskott silmas peab. Näpud ta eemal seisvale reele seab, üpris kahtlasena näib see plaan. Paistab see olevat ju jõuluvana saan! Hölma alt salatsevalt pakub ta mulle raha, kuid egas mina ometi altkäemaksu taha! Prisket summat kuuldes mõtlen ümber – olen nõus.

See tehing meil lõpuks siiski on jõus. Kuulan kanguru pakutavat plaani. Veel enne, kui kavatsen istuda saani, rikkuda jõulud on eesmärgiks talle, kuid täita ei suuda ma seesugust palvet. Mõtetes keeldun ma ebasünda teost ning alustan siis näärisaani äraveost. Lendu tõusen talvemaagia abil, kõrvus põhjapõtrade kabjaplagin. Salaja tegutsen õigluse nimel ning jõulutaadile viin tagasi ta kire. Õnnest rõkkamas näärripapa süda lööb kepsu, ent horisondi taha jõudes suurest õnnest paneb matsu. Oh häda, oh õudu, Taadil pole jõudu. Paistab, et ta rännud on selleks aastaks lännud.

KOGU TÕDE JÕULUDEST

MARIA MÄNGEL 133B, JANA PÕDER 133B

Varsti on käes jõulud. Paljudel meist on juba pool adventikalendrit tühjaks söödud. Nii siis küsisime väikestel õppuritelt 2B klassist, mida nemad jõuludest arvavad ning mis on nende pühade ootused.

„Kas päkapikud/jõuluvana saavad ka kinke jõuludeks? Ja miks nii arvad?”

Anette: Ei, sellepärast et keegi ei too kingitusi neile.

Marie: Ma loodan küll, sest nad on väga palju tööd teinud. Mina panen päkapikkudele piparkooke sussi sisse.

Ralf: Jah, jõuluvana tahaks uut saani.

Lisa: Ja, päkapikud saavad masinaid, mis teevad kinke.

„Mis on jõulutäht?”

Anette: Jõulutäht on jõululaupäev.

Ralf: Virmalised.

Peeter: Seal, kus jõuluvana elab.

Kaur: See, mis kuuse otsa käib.

„Milline päkapikk tahaksid sina olla?”

Anette: Tahaksin kinke kohale toimetada.

Marie: Kohale toimetaja (sussi sisse).

Ralf: See, kes kinke valmistab.

Peeter: Töökas.

Lisa: See, kes toob lastele kinke.

Luisa: Samasugused nagu teised.

Kaur: Väikene ning ma tahaksin kinke pakki-da.

„Missugused on sinu ootused jõulude eest?”

Marie: Ma tahaks kohtuda jõuluvanaga, kuna ma olen seda küll saanud, kuid viimastel aastatel pole ta meil sees käinud, kuna meil maal on koer ning ta kardab teda natukene.

Lisa: Mina tahaksin piparkooke teha ja verivorsti süüa.

Harald: Lumesõda mängida.

EVA LAURA

VILLU

HARALD

PALJU ÕNNE!

Egle Pihlap 13.01
 Madis Somelar 17.01
 Rait Eslon 20.01

ÜTLUSED

Toomas Reimann: "Teie pastakas? Ei ole? Ma siis lõhun ära."

T. Reimann: "Tilguta, tilguta, aga lõpuks jääb ikka tilk püksi."

Kehalise kasvatus tund ja tehakse joogat.

Piret Klooren: "Käsi on sirge ja peopesa allapoole, nagu annaks Hitlerile au."

P. Klooren: "Vaata, kuidas pooseta- vad seal, nagu oskaks uisutada."

Õpilane: "Kas nagu megakuulsus?"
 Koit: "Ära muretse, sinust ei saa see kunagi."

Martin Saar: "Mis on voodi?"

Õpilane: "Paradiis!"

Martin Saar: "8. klassis juba?"

M. Saar: "Islandi pagu on selline kivim, läbi mille näed kahekordselt. Aga see pole ainus asi, mille abil võib kahekordselt näha."

M. Saar: "Ülesanded ongi niimoodi järjestatud, et esimesed on lihtsa- mad, et teid mitte ära hirmutada. See on selline *step-by-step* - kerge- mate narkooti... vabandust, ülesan- nete juurest raskemate poole"

Õpetaja räägib kividest:
 Piret Karu: "Kihiline on."
 (Tõmbab keelega üle kivi.)
 P. Karu: "Soolane on."

Õpilane magab tunnis.
 P.Karu: "Ära maga, 9. klassi juba magasid maha."

P. Karu: "Ära keera atlase kaela kahekorra, muidu keeran sinu oma kahekorra."

P.Karu: "Loll pea on ihu nuhtlus. Selle vastu aitab ainult giljotiin."

Õpilane: "Õpetaja, mille peale meil arvestus tuleb?"

Rain Vellerind: "No eks ikka paberi."

Villu Raja: "See ülesanne on teile küll paras vorst antud."

Õpilane närib tunnis nätsu.
 Ahuna: "Kuule, see näts on väga õudne, palun kleebi see laua alla."

PEATOIMETUS
 KÜLJENDUS
 TOIMETUS

KEELETOIMETAJA
 KUJUNDUS
 TOIM. NÕUANDJA
 AITÄH

KAANEFOTO
 LEHE NR

Mirel Mesila 133C, Markus Mikko 133A
 Timo Loomets 133A, Jan-Erik Meikup 133C, Joosep Viik 132B
 Stenver Pärn 133C, Kristiina Naber 133C, Siim Rammul 133C, Karl Hendrik Nurmeots 133C, Gertrud Ojavee 133C, Lea Pavlov 133A, Eliise Koitla 133C, Karl Mihkel Pohga 133C, Johann Ortin Õun 133C, Maria Mängel 133B, Jana Pöder 133B, Marten Jürgenson 133A, Karl-Erik Märtsen 133A, Robert Matsar 133B
 Andreas Ignacio Hinojosa 133C, Siim Kaukver 133A, Mirel Mesila 133C
 Rait Kohava vil!130
 Johanna Viik 131C, Kertu Süld 131C, Piret Järvela
 Katariina Päts 132B, Uku Kert Paidra 133A, Kadri-Ann Valdur 131B,
 Sebastian Raudsepp 133C, Matthias Tass 133C, Markus Roogna 131C,
 Kertu Süld 131C, Mart Veerus 131C, Rainer Vann 131C, Maria Keridon 133C,
 Johanna-Stina Idla 133C, Rain Vellerind, Toomas Reimann, Madis Somelar,
 sööklata did ja puhvetitadi
 Laura Toomlaid 131C
 132